

ELSŐ FEJEZET

III

A BIRTOK FALAI ELŐBUKKANTAK A HAJNALI KÖDBŐL, sötéten és gömbölydeden, mint valami partra vetett tengeri lény sima bőre. Követtem a falakat, és próbáltam ügyet sem vetni reszkető szívemre és a nyakamon végigcsurgó verítékre. Halványkék fény csilámlott előttem a ködben. Ahogy közelebb értem, a derengés a birtok szolgálói kapuja fölött függő mai-lámpássá szilárdult, és ott, a kapu melletti falnak dőlve egyenruhás alak várt rám fényes acélsisakban.

A princepsz figyelte jöttömet. Felhúzta egyik szemöldökét, és a szemöldök annál magasabbra ugrott, minél közelebb mentem hozzá. Mire végül megálltam előtte, csaknem eggyé vált a feje búbján ülő hajjal.

Megköszörültem a torkomat, amivel tekintélyt igyekeztem sugározni, és így szóltam:

– Dinos Kol szignum, nyomozósegéd. A holttest miatt érkeztem.

A princepsz pislogott, aztán tetőtől talpig végigmért. Mivel csaknem egy fejjel magasabb voltam nála, beletelt egy kis időbe.

– Értem, uram – felelte. Kurtán meghajolt, a hivatalos meghajlás negyedével, vagy talán harmadával, de aztán nem moccan.

– Van egy holttest, nemde?

– Valóban van, uram – mondta lassan. A vállam fölött a mögöttem húzódó, köd lepte utcára sandított.

– Akkor mi a probléma?

– Nos, öö... – Újabb pillantás a mögöttem árválkodó utcácskára. – Bocsásson meg, uram, de... Hol a másik?

– Tessék? – kérdeztem. – Milyen másik?

– A nyomozó. Ő mikor érkezik?

Elfojtottam ébredező aggodalmamat. Már volt dolgom ezzel a kérdéssel, amikor a mesterem egyéb ügyein dolgoztam, de egészen más súllyal esett a latba most, hogy egy holttestről is szó van.

– A nyomozó nem ért rá. Azért jöttem, hogy megtekintsem a tethelyet, kikérdezzem a szolgálókat és a szemtanúkat, aztán jelentsek neki.

– A nyomozó *anélkül* fog nyomozni az ügyben... hogy jelen lenne? – lepődött meg. – Megkérdezhetem, uram, hogy miért?

Jobban megnéztem magamnak a fickót. Rövid láncinge csillogott a derengő fényben. Minden láncszemen apró páracseppek fénylettek. Igazán elegáns darab. Díszes öv volt a derekán, enyhén pufók hasa rálógott a csatra: a koraközépkorúság következménye. Ugyanezt mesélték a szakállába keveredő ősz szálak. A fekete csizma kifényesítve, tengeri moszattal színezett bőrszíj a szegélyébe fűzve. Felszerelésének mindössze két kincstári eleme volt: a hüvelyben rejtőző hosszúkard és a sötétpiros köpönyeg, amely azt jelezte, hogy apotetikus: olyan birodalmi tiszt, aki a Birodalom sokféle szerves átalakításáért felelős. A többi felszerelést magának szerezhette be, valószínűleg fejedelmi összegekért.

Mindez arról árulkodott, hogy habár szignumként magasabb volt a rangom, mint az övé, ez a férfi nemcsak idősebb és tehetősebb nálam, hanem pályája során valószínűleg többet is látott annál, mint amit el tudnék képzelni. Nem hibáztathattam, amiért csodálkozott, hogy a nyomozó ezt a húszéves, szakadt csizmájú kölyköt küldte ki egy szál magában egy halálesethez.

– A nyomozó általában nincs jelen a nyomozások alatt, princepsz – feleltem. – Engem küld, hogy mérjem fel a helyzetet, aztán a jelentésem alapján levonja a megfelelő következtetéseket.

– A megfelelő következtetéseket – visszhangozta a tiszt.

– Így van.

Vártam, hogy beeressen. De csak állt ott. Azon tanakodtam, utasítanom kell-e, hogy beengedjen a birtokra. Még sohasem adtam közvetlen parancsot egy másik birodalmi közigazgatási szerv tisztjének, és nem igazán tudtam, hogyan lássak neki.

Megkönnyebbülésemre végül így szólt:

– Rendben, uram... – Azzal benyúlt a zsebébe. Elővett egy apró bronzkorongot, kicsiny üvegfiolával a közepén, amelyben fekete folyadék lötyögött. – Kövessen, uram! Ez a kapu már öregecske. Van, hogy makacskodik.

Odafordult a szolgálati kapuhoz, egy kerek nyíláshoz a birtok sima, fekete falában. A nyílás túloldalán zöldessárga színű, csavarodó, prémes indák függőnye húzódott. Ahogy a princepsz közelebb lépett hozzájuk, riasztóan megremegtek, aztán szétnyíltak, és beeresztettek minket.

A tiszt sarkában maradtam, ahogy átkeltünk a kapun, és lehajtottam a fejem, hogy ne üssem be a nyílás tetejébe. Az indák édes, émelyítő illatot árasztottak, és csiklandozták a tarkómat. Valószínűleg úgy alakították át őket, hogy csupasz bőrt keressenek, és ha a princepsznél nincs ott a „kulcs” – a kezében tartott, reagensekkel teli fiola –, mindkettőnket megbénítanak, vagy valami még annál is rosszabb történt volna.

Beléptünk a birtok belső udvarára. Több tucatnyi mai-lámpás pislákkolt előttünk a hajnali félhomályban, a dombon elterülő, széles ház oromzatos tetőereszén. Tornác ölelte körbe az épületet, kötélhálókön élénk színű, díszesen burjánzó mohával, amely az

ablakokat árnyékolta a reggeli napfénytől. A veranda széles padlójának fáját simára, nemes fényűre polírozták. Párnázott pihenőhely hívogatott a keleti végén, amolyan miniatűr teapavilon, de asztalként valami hatalmas állat koponyája szolgált, amelyet vízszintre csiszoltak. Elég hátborzongató éke volt ennek az egyébiránt kifinomult otthonnak, mert finom hely volt a ház, a legelőkelőbb, amit valaha láttam.

A princepszre pillantottam. Észrevette a megdöbbenésemet, és gúnyos vigyorra húzta a száját.

Megigazítottam a vállamon kincstári Iudex-kabátomat. Nem találtak a méretekre valót, és a feszes, kék anyagba csomagolva hirtelen szörnyen ostobának éreztem magam.

– Megtudhatom a nevét, princepsz? – kérdeztem.

– Elnézését kérem, uram, bemutatkozhattam volna! Otirios.

– Azonosították az elhunytat, Otirios? – érdeklődtem. – Úgy tudom, volt valami fennakadás az ügyben.

– Úgy hisszük, uram. Úgy véljük, Taqtasa Blas parancsnok az, a Mérnökségtől.

– Úgy vélik? Miért csak vélik?

Erre a férfi oldalvást sandított rám.

– Ugye tájékoztatták róla, hogy a halálesetet átalakítás okozta, uram?

– Igen, és?

– Nos... az ilyesmi miatt olykor bajosabb azonosítani a holttestet, uram. – Átvezetett egy csörgedező patakon átívelő, apró fahídon. – Vagy adott esetben – tette hozzá – akár *holttestként* azonosítani. Ezért vannak itt az apotok is.

A ködbe mutatott. A párában keresgélve alakokat pillantottam meg, akik a kertben barangoltak mélyvörös kabátban és köpenyben, a kezükben madárkalicka-szerű tárgyakkal, amelyekben azonban nem madarak, hanem törékeny páfrányok ültek.

– Fertőzést keresnek – magyarázta Otirios. – De eleddig semmit sem találtunk. Egy jelzőnövény sem barnult el vagy halt meg, uram. Nincs nyoma fertőzésnek a birtokon.

Egy keskeny páfránypapír ajtóhoz vezetett a kúria oldalában. Ahogy közelebb értünk, hosszú, kitartott hangot véltem hallani a ház mélyéből. Rájöttem, hogy sikoly.

– Ez meg micsoda? – kérdeztem.

– Valószínűleg a szolgálólányok – mondta Otirios. – Ők... ööö..., ők értek oda először. Még mindig fel vannak zaklatva, képzelheti.

– De hát már órákkal ezelőtt rátaláltak a holttestre, nem?

– De igen. Csakhogy újra és újra erőt vesz rajtuk a sokk. Majd ha meglátja a testet, megéri, uram.

Hallgattam a vad és hisztérikus sikoltozást. Erőnek erejével letöröltem az arcomról az érzélem minden jelét.

Önuralmat erőltettem magamra. A Iudex, a legfelsőbb bíróságok működéséért és az egész Birodalom igazságszolgáltatásáért felelős közigazgatási szerv tisztjeként itt volt a helyem, ebben az előkelő otthonban, még akkor is, ha jelenleg sikoltozás töltötte be.

Otirios kinyitotta az ajtót. A sikolyok felerősödtek.

Végigfutott az agyamon, hogy a vizeletnek a testemben kell maradnia, de ha ez a sikoltozás sokáig folytatódik, talán megváltozik a helyzet.

A princepsz bevezetett a házba.

LEGELOSZÖR A HELY TISZTASÁGA tűnt fel. Nemcsak a piszok hiánya – habár koszt, foltot vagy elkent ujjnyomot sem láttam odabenn –, hanem az elibém kerülő tárgyak steril tisztasága, még akkor is, ha egyébként az elegancia határozta meg őket. Az étkező kereveitei túlzottan simák és makulátlanok voltak, a padlóra terített négyzetes, szőtt selyemszőnyegek pedig olyan folttalanok, hogy talán

sohasem tapodott rajtuk láb. Az egész ház körülbelül olyan kényelmesnek és otthonosnak tűnt, mint egy sebészkes.

Ami nem jelentette azt, hogy nem fényűző. Apró, átalakított mai-fák nőttek a mennyezetből, és csillárokként működtek – ilyet még sohasem láttam azelőtt –, a gyümölcsaik puffadásig tele kicsiny, ragyogó mai-férgekkel, amelyek pislákoló, kék fényt szórtak körénk. Azon morfondíroztam, hogy itt talán még a levegő is drága, aztán rájöttem, hogy tényleg így van: roppant méretű kirpis gombákat telepítettek minden fő helyiség sarkába, és a magas, fekete élőlények beszívták, majd megtisztítva, hűvösebb hőmérsékleten bocsátották ki a levegőt.

A sikoltozás folytatódott valahol az udvarház belsejében. Kissé megborzongtam, és tudtam, hogy az egésznek semmi köze sincs a levegő hőmérsékletéhez.

– A személyzetet és a szemtanúkat itt tartottuk, a házban, ahogyan a nyomozó parancsolta – folytatta Otirios. – Gondolom, majd ki akarja hallgatni őket, uram.

– Köszönöm, princepsz. Hányan vannak?

– Összesen heten. Négy szolgálólány, a szakács, a kertész és a házvezetőnő.

– Kié ez a birtok? Gondolom, nem Blas parancsnoké.

– Nem, uram. A palota a Haza klán tulajdona. Nem látta a címet? – A bejárat fölött lógó kis címerre mutatott: hegyére állított madártollat ábrázolt két fa között.

Ezen meglepődtem. A Haza klán az egész Birodalom egyik legtehetősebb családja volt, és sok földet birtokolt a belső gyűrűkben. Kezdett összeállni, miért olyan döbbenetesen fényűző ez a hely, de minden egyéb csak még érthetlenebb lett.

– Mit keresnek a Hazák Daretanában? – kérdeztem őszintén tanácstalanul.

A tiszt vállat vont.

- Nemtom, uram. Talán máshol már nem volt eladó ház.
- Jelenleg is itt tartózkodik a Haza klán egy tagja?
- Ha igen, uram, akkor iszonyú jól elbújt. A házvezetőnő bizonyára többet tud majd mondani.

Folytattuk utunkat egy hosszú folyosón, amely fekete kőfa ajtóban végződött.

Ahogy közeledtünk, enyhe illat szállingózott a levegőben, valami dohos és édeskés, mégis avas éllel.

A gyomrom belereszketett. Emlékeztettem magam, hogy szegjem fel a fejem, és száműzzek minden szenvedélyt mogorva arcomról, ahogyan egy valódi nyomozósegéd tenné. Aztán emlékeztetnem kellett magam, hogy *tényleg* nyomozósegéd vagyok, a fenébe is.

- Sok haláleseten dolgozott már, uram? – kérdezte Otirios.
- Miért? – kérdeztem.
- Csak kíváncsi vagyok, tekintve az eset különleges voltát.
- Nem mondhatnám. A nyomozó és én eddig leginkább a daretanai tiszték kifizetési csalásait vizsgáltuk.

– Nem önök nyomoztak a tavalyi gyilkoságnál? A részeges őr ügyében, aki megtámadta azt a fickót a határátkelőnél?

Éreztem, hogy megfeszül az orcám.

– Az itteni Iudex-nyomozói posztot mindössze négy hónapja hozták létre.

– Értem már, uram. De a korábbi állomáshelyén sem vizsgáltak haláleseteket a nyomozójával?

Az izom az orcámban még inkább összehúzódott.

– Amikor a nyomozó megérkezett ide – feleltem –, engem a helyi magasztosok közül választottak ki a helyettesének. Tehát... nem.

Otirios alig észrevehetően megtorpant.

– Tehát... mindössze *négy hónapja* dolgozik a Iudex-nyomozónak, uram?

– Mire akar ezzel célozni, princepsz? – tudakoltam ingerülten.

Láttam, hogy a gúnyos félmosoly ismét ott játszik Otirios ajkán.

– Nos, uram – mondta –, ha sosem dolgoztam volna még halál-eseten, én biztos nem örülnék neki, ha pont ez lenne az első.

Kinyitotta az ajtót.

AZ AJTÓ MÖGÖTTI HELYISÉG hálóterem volt, éppoly fényűző, mint a ház többi része, széles, puha mohaággal az egyik sarokban, míg a páfránypapír fallal és ajtóval elválasztott szeparé bizonyára fürdőfülkét rejtett, mert bár sohasem láttam még fürdőfülkét házon belül, tudtam, hogy létezik ilyesmi. Mai-lámpás függött a sarokban, vele átellenben pedig egy újabb kirpis gomba. Mellette két utazóláda és egy bőrtáska nyugodott. Minden bizonnyal Blas parancsnok holmija.

De a szoba legfigyelemreméltóbb része a lombos, fás ligetecske volt, amely közepén növekedett – ugyanis egy személyből nőtt ki.

Pontosabban egy személyen *keresztül*.

A hulla felfüggesztve lebegett a hálóterem kellős közepén, a kecses fatörzsek által felnyársalva, de ahogyan Otirios is mondta, először holttestként is nehezemre esett azonosítani. A bozótból kilátszott valamennyi a felsőtestből és a bal láb egy része. Amennyire ezekből ki tudtam venni, középkorú férfival lehetett dolgom, a Birodalmi Mérnökségi Iyalet lila uniformisában. A jobb karja teljesen elveszett, a jobb lábát pedig bekebelezték a fácskák törzséből kitüremkedő gyökerek, amelyek beleették magukat a hálóterem kőfa padlójába.

A gyökerekre meredtem. Kivenni véltem egy combcsont rózsaszínes hegyét a tekeredő szálak között.

Lenéztem. Széles vértócsa terjedt szét a padlón, és sima felülete úgy verte vissza a fényt, akár egy fekete üvegtükör.

A gyomromban valami mocorgást észleltem, mintha egy angolna akarna kiugrani belőle.

Figyelmeztettem magam arra, hogy összpontosítsak és lélegezzek. Hogy maradjak ura a helyzetnek, maradjak higgadt. Most már ez volt a megélhetésem.

– Nyugodtan közelebb léphet, uram – szólalt meg Otirios kissé túl vidáman. – Átvizsgáltuk az egész helyiséget. Ne aggódjon.

Közelebb léptem a zöldellő növényekhez. Nem is fák voltak, hanem valami hosszú, rugalmas fűféle – kicsit olyan, mint a sarjszalma, az az üreges, fás szárú fű, amelyből csöveket és állványokat készítenek. A hajtások bozótja mintha Blas vállából és nyakából indult volna. Észrevettem, hogy közénk szorult egy csigolya, és elfojtottam a hányinger újabb rohamát.

A legmeglepőbb Blas arca volt. Úgy tűnt, hogy ahol a hajtások kiléptek a törzséből, ágakat növesztettek, és az egyik oldalág átszúrta Blas koponyáját, szörnyű szögben félrehajtva a fejét, ám az ág valahogyan bekerítette a koponyáját a felső állkapocs íve fölé, és elnyelte az arcát, orrát és fülét. A koponyából mindössze az alsó állkapocs maradt meg, amely néma sikolyban nyílt nagyra, afölött pedig a fás részből mindössze egy fél fogsor és egy szájpadlás látszott ki, ám ezek mind jobban belesüppedtek a fodrozódó kéregbe.

Az állára meredtem. Acélszürke borosta árnyéka, valami balesetből vagy csatározásból származó, halvány sebhely az állkapocs élén. Továbbmentem, megnéztem a teste többi részét. Halványbarna szőrrel borított bal karját, a hosszú évek munkájától bőrkeményedéses, repedezett ujjakat. A harisnyát a bal lábán vérfolt színezte sötétre, olyannyira, hogy a vér összegyűlt a csizmájában, és színültig töltötte, mint korhelybor az üstöt.

Valami a fejemre cseppent, és felnéztem. A hajtások átütötték a ház tetejét, és a reggeli köd a lyukon keresztül szitált be a szobába.

– Körülbelül tízarasznyira áll ki a háztetőből, ha érdekl, uram – mondta Otirios. – Úgy hatolt át négyarasznyi tetőszerkezeten,

mint kés a halhájon. Szóval... elég nagy növekmény. Sohasem látam még ilyesmit.

– Mennyi idő alatt nőtt ekkorára? – kérdeztem rekedt hangon.

– Kevesebb mint öt perc alatt, uram. Legalábbis a szolgálók tanúvallomása alapján. Azt hitték, földrengés van, úgy rázkódott a ház.

– Van bármi az apotok birtokában, ami képes ilyesmire?

– Nem, uram. Az Apotetikus Iyaletnek mindenféle oltóanyaga és beeresztője van, amelyekkel kordában tudjuk tartani a növények növekedését, például a lébúzáat, amely egyébként negyed szezonnalatt megéri, vagy az olyan növényeket, amelyek szokványos méretük három-négyszeresére nőnek. De még sohasem készítettünk olyasmit, ami percek alatt képes egész fákat növeszteni... Vagy olyat, ami egy emberből tudna kinőni.

– Van bármi okunk azt feltételezni, hogy neki szánták?

– Nem tudni, uram – vont a vállát Otirios. – Mérnök volt, sokat utazott. Talán véletlenül lenyelt valamit az utazásai során, vagy megfertőződött. Egyelőre nem lehet megállapítani.

– Valaki mást is meglátogatott a városban? Találkozott másik fertőzőtt hivatalnokkal vagy birodalmi alkalmazottal?

– Nem úgy tűnik, uram. Úgy tudjuk, a szomszéd kantonból indult útnak, és egyenesen idejött anélkül, hogy bárkivel is találkozott volna.

– Van tudomásunk arról, hogy valaha történt már ilyen fertőzés? Becsmérlő kifejezés húzta össze Otirios ajkát.

– Nos... Mindenféle fertőzés jár-kel a Birodalomban, uram. Vadul terjednek a beeresztők, oltóanyagok és átalakítások... Mindegyik más. Utána kell néznom.

– Ha ez valami fertőzés, akkor továbbterjed, igaz?

– Hát ez... ez a fertőzések természete, uram.

– Akkor hogyan lehet, hogy csak ezzel az egy emberrel történt meg, és senki és semmi mással nem?

– Ebben a pillanatban nehéz megválaszolni a kérdést, uram. Éppen most ellenőrizzük, merrefelé járhatott még Blas. Beutazta a külső kantonokat, a tengeri falakat is beleértve, és ellenőrizte az építkezést. Elvlégre, öö... – Tétovázott. – Elvégre hamarosan itt az esős évszak.

Dermedt arccal bólintottam. Az esős évszak eljövetele annyira elsötétítette a Birodalom külső kantonjainak egét, hogy ugyanolyan eséllyel lehetett volna figyelmen kívül hagyni a dolgot, mintha a nap létezését próbálnánk elfelejteni.

– Senki sem járt a szobában, mielőtt Blas megérkezett? Senki sem nyúlt semmihez?

– Természetesen a szolgálók bejöttek. Ezzel kapcsolatban csak a tanúvallomásukra támaszkodhatunk.

– És nincs nyoma erőszakos behatolásnak?

– Nem, uram. Ezen a házon több a védelem, mint a Birodalmi Sanctumban. Már ahhoz is reagenskulcsok kellenek, hogy valaki megközelítse a helyet.

Ezen némán eltűnődtem, és eszembe jutott a ház ablakainak és ajtajainak száma.

– Nagy dolog lesz, ha sikerül megmagyarázni, uram – vélekedett Otirios.

– Mi?

– Nagy dolog lesz a karrierje szempontjából. – Újabb, ezúttal kissé gonosz mosoly. – Hisz ezt akarja, nem, uram? Előléptetést? Gondolom, minden hivatalnok erre vágyik.

– Én csak arra vágyom – feleltem –, hogy rendesen elvégezhessem a munkámat.

– Hogyne, uram.

Egy pillanatra rászegyeztem a tekintetemet.

– Kérem, adjon egy percet, princepsz! – mondtam. – Be kell vésnem a helyiséget.

OTIRIOS OTTHAGYOTT A FÁS növény roncsolta tetemmel, és bezárta az ajtót. Az oldalamon függő vésnöktáskámhoz nyúltam, és felnyitottam. Odabenn több sornyi, parafa dugóval bedugaszolt üvegfiala csücsült, mindegyikben néhány csepp folyadékkal: halvány narancssárgákkal, halványzöldekkel. Kihúztam egyet, kivettem a dugót, az orrom alá tartottam, és mély levegőt vettem.

A lúg maró illata megtöltötte az orrnyílásomat, és a szemem könnyezni kezdett. Újra beleszimatoltam, hogy a nehéz szag betérítse az egész fejemet. Aztán behunytam a szemem, és vettem még egy mély lélegzetet.

Csiklandást vagy rebbenést éreztem a szemgödrom mélyén, mint ha a koponyám vízzel teli edény volna, amelyben halak fickándoznak. Aztán felidéztem egy emléket.

A mesterem, a nyomozó hangja suttogott a fülemben: *Amikor megérkezel a tetthelyre, Din, figyeld meg alaposan a szobát. Nézz végig minden bejáratot és kijáratot. Figyelj meg mindent, amit a halott megérinthezett. Gondolj a félreeső, elfeledett helyekre. Olyan helyekre, amelyeket a szolgálok talán elfelejtettek letakarítani.*

Kinyitottam a szemem, körbenéztem, és összpontosítottam, miközben a lúg illata ott ólálkodott a koponyámban. Tanulmányoztam a falakat, a padlót, az összes tárgy és bútordarab elrendezését, minden árnyék vonalát, minden takaró hajtását – és miközben a figyelmemet ezekre irányítottam, az összes látvány bevésődött az emlékezetembe.

Khanum nagy és mennyei birodalma már régen tökéletesre fejlesztette az élet átalakításának művészetét, legyen szó gyökerről vagy ágról, húsról vagy csotról. És ahogyan a sarokban lévő kirpis gombát átalakították, hogy lehűtse és megtisztítsa a levegőt, birodalmi vésnökként engem arra alakítottak át, hogy örökkön örökké emlékezzem mindenre, amit tapasztalok.

Csak meresztettem a szemem, olykor beleszimatolva a kezemben tartott fiolába. A vésnökök mindenre emlékeznek, de egészen mást

jelentett később gyorsan és könnyen előhívni azokat az emlékeket. Az illatokon el lehetett indulni: a hétköznapi emberekhez hasonlóan a vésnőkök is szagokhoz kötötték az emlékeket, így később, amikor a mesteremnek jelentek, kidugaszolom ugyanezt a fiolát, megtöltöm a koponyámat ugyanazokkal a gőzökkel, és az illatukat átjáróként használva felidézem mindazt, amit tapasztaltam. Ezért nevezték egyesek „üvegszimatolóknak” a vésnőköket.

Amikor elkészültem a szobával, hunyorogva odaléptem a hajtásokhoz, aztán körbesétáltam őket. Ekkor észrevettem, hogy az egyik kivirágzott: magányos és törékeny, fehér virágot hozott, de egyértelműen virágzott.

Közelebb mentem, vigyázva, hogy ne tapossak a padlón szétfolyt vérre, és megvizsgáltam a virágot. Émelyítő, édeskés illata volt, leginkább talán a korhelyboros hányásra emlékeztetett. A belső szirmok lilában játszottak sárga foltokkal, közöttük sötét színű porzószal kunkorodott. Igazából ocsmány kis virág volt.

Ezután egyesével elővettem Blas értéktárgyait, és sorban magam elé fektettem őket. Egy erszény tálintumokkal; egy zsebkés; több váltás ing, zeke, harisnya és öv; kincstári birodalmi hosszúkard a hüvelyben, a tisztekre jellemző, díszes markolatvédővel; egy könnyű láncing, valószínűleg vészhelyzet esetére, hiszen az igazi páncélzat túl súlyos volna utazáshoz; legvégül pedig egy apró olajosedényke.

Megszimatoltam. Fűszeres illata még ezen a bűzös helyen is jól érezhető volt. Herbáktól, naranjalevéltől, borfűszerektől és talán tömjéntől szaglott. A szemem rebegett, miközben az emlékeimben valami ideillő illat után kutattam, és találtam is valami hasonlót.

Nem egészen egy évvel ezelőtt egyik barátom, Leonie meglengedett egy apró edénykét az orrom előtt, és így szólt: *Terápiás olajok. Masszázsra és egyéb dolgokra. Nem olcsó!*

Ám ez a kenőcs sokkal díszesebb edényben volt, mint az. Megforgattam az ujjaim között. Végül visszatettem a holmik közé, ám ekkor észrevettem valamit, ami eddig nem tűnt fel: egy kicsiny könyvet.

Nagyot dobbant a szívem. Kicsúsztottam a keskeny kötetet, és átpörgettem a lapokat. Az oldalakat olyan apró betűs írás borította be, amelyet a legtöbb ember csak nehezen tudott volna értelmezni, de az én szemem előtt a betűk valósággal táncoltak és rázkódtak a lapon, és tudtam, hogy kínkeserves lesz majd kiolvasni őket.

A vállam fölött hátranéztem a bezárt ajtóra. Hallottam Otirios hangját a folyosóról. Elfintorodtam, és zsebre vágtam a könyvecskét. Súlyos szabályszegésnek számított bizonyítékot elvenni egy halál-eset helyszínéről, de én a magam módján olvastam. Itt egyszerűen nem tehettem meg.

Később, mondtam magamnak. Aztán majd visszatesszük.

Ezután a fürdőfülkét néztem át. Apró helyiség volt, a kőfa fürdődézsza fölött egyetlen ablakkal. Túl kicsinek tűnt ahhoz, hogy bárki bemászhatott volna rajta, de az eszembe véstem, hogy később meg kell vizsgálnom a fület odakint, vannak-e rajta nyomok.

Belenéztem a csiszolt bronztükröbe a fürdőfülke falán, és ellenőriztem, hogy a falhoz rögzítették-e. Megvizsgáltam a sarjszalma csöveket, aztán hátraléptem, és a falra meg a mennyezetre bámultam, azon tűnődve, vajon miként juttatják el a forró vizet a távoli kazánból ebbe a kőfa fürdődézsába. *Korunk csodái*, gondoltam.

Aztán hátrapillantottam, és elkerekedett a szemem. Penész virágzott a páfránypapír falakon, főként legfelül. Fekete foltokban szóródott szét a felületen.

Sohasem láttam még penészedő páfránypapír falat. Kiváltképp ezeken a makulátlanul fehér és gyárban előállított táblákon nem számítottam hasonlóra. A Birodalom külső karéjában mindenütt

használtak páfránypapírt, részben azért, mert ellenállt a penésznek és a gombásodásnak, de azért is, mert amikor errefelé megrázódik a föld és leomlanak a falak, jobb, ha páfránypapírból és nem kőből vannak.

A penészt tanulmányoztam, és újra beleszimatoltam a lúgosfiolába, hogy a látvány könnyen előhívható legyen. Aztán újra a holttestre pillantottam, erre a megkínzott, sikolyba dermedt félemlere. Vízcsepp hullt be a mennyezeten nyíló lyukon át, és a csizmája karimájában landolt, amitől apró, szétágazó vérpatakok csurrant ki és futott végig a kikészített bőrön. A fapadlón álló vértó egy kisarasz törtrészével szélesebb lett.

A gyomrom belefacsarodott. Felálltam, és a csiszolt bronztükröre pillantottam. Aztán megdermedtem, amikor megláttam a rám bámuló arcot.

Egy nagyon fiatal ember arcát, dús, ám kócos, fekete hajjal, aggodalmas, fekete szempárral és olyasvalaki enyhén szürkés bőrével, aki jelentős beeresztésen és átalakításon ment át. Megfigyeltem az áll finom vonalát és az arcon végigfutó, hosszú orrot. Szép vonásai voltak: nem férfiasak, nem zordak, nem helyesek, de *szépek*, és milyen esetenül festettek egy ekkora testen!

Nem egy Iudex-nyomozósegéd arca volt. Nem olyasvalakié, akinek itt kell lennie. Legfeljebb egy nyomozósdit játszó fiúé, aki olyan hatósági személyt utánoz, akinek sohasem remélheti, hogy parancsolhat.

És vajon mi történne ezzel a fiatalemberrel, ha bárki megneszelné, miként jutott hozzá *valójában* ehhez az álláshoz?

A gyomrom görcsbe rándult, megtekeredett, ugrándozott. A fürdőfülke ablakához rohantam, kivágtam, és sugárban kihánytam az alant fekvő gyepre.

Egy hang hallatszott:

– A kurva életbe!

A lélegzetem is elállt, és lenéztem. Két apot tiszt nézett fel rám a kertből, döbbenet ült az arcukon.

– Ááá... – szólt az egyik.

– Francba – köptem, aztán botladozva visszahőköltem, és bezártam magam mögött az ablakot.

MIVEL NEM VOLT nálam keszkenő, a kabátom bélésébe töröltem a számat. Megszívtam az orromat, és nyeltem háromszor, négyszer, ötször, próbálva visszaszívni és magamba zárni az állott ízt és szagot. Aztán óvatosan megkerültem a vértócsát, a hálószoza ajtajához mentem, és kinyitottam, hogy távozzam... De aztán megtorpantam.

Otírios hangja ért el hozzám a folyosóról, aki egy másik apot tiszttel beszélgetett.

– ...beképzelt kis fasz, alig nőtt még ki a serdülőkorból – mondta éppen. – Azt hiszem, hallottam már róla a többi magasztostól. Állítólag a leghülyébb mind közül, százszor is csaknem kibukott. Csodálkozom, hogy egyáltalán dolgozhat a nyomoz...

Gyorsan előreléptem.

– Princepsz – szóltam.

Otírios egyetlen haptákba vágta magát, ahogy befordultam a sarkon.

– I-igen, uram.

– Végigjárom a házat és a kertet, mielőtt beszélek a szemtanúkkal – mondtam. – Eközben, kérem, vitesse a szemtanúkat külön helyiségekbe, és figyeltesse őket, nehogy beszélhessenek egymással. Azt is szeretném, ha a többi embere őrizné a kijáratokat és a bejárásokat arra az esetre, ha volna egy eltulajdonított reagenskulcs, és valaki megpróbálna kijutni vagy bejutni.

Otírios elfehéredett. Láthatólag nem örült, hogy ilyen sok ideig ilyen sok embert kell irányítania. Ellenkezésre nyitotta a száját, de aztán kelleetlenül becsukta.

– És, princepsz... – néztem rá mosolyogva. – *Minden* segítségét igazán köszönöm!

Továbbra is mosollyal az ajkamon távoztam. Még sohasem adtam ilyen parancsot, de nagyon is élveztem. Annak ellenére, hogy nem feddhettem meg Otirioszt – egy másik Iyalet, egy másik birodalmi hivatal tagjaként dolgozott –, a nyakába szózhattam egy szar munkát, és sokáig benne hagyhattam.

Végigsétáltam az udvarházon, olykor beleszippantva a fiolámba, miközben áttanulmányoztam minden folyosót, minden helyiséget. A Haza klán címere, a fák között álló madártoll mindig ott lógott az ajtó fölött, amikor beléptem valahová.

Úgy látszott, a Hazák megengedhették maguknak, hogy minden nagyobb helyiségben legyen kirpis gombájuk, de a ház nyugati végében, a konyhánál lévő példány összetöpörödött és haldoklott. Fura. Megjegyeztem magamnak, aztán továbbmentem, ellenőrizve az ablakokat és ajtókat, amelyek, mint észrevettem, mind páfrány-papírból voltak. A vakító fehérre kikészített panelek valószínűleg egyesével többre kerültek, mint az egyhavi juttatásom.

Átmentem a konyhához, aztán észrevettem valamit a kemence alatt: egy apró, elkent vérfoltot. Hozzáértem egy ujjal. Még mindig nedves volt és sötét színű. Persze több oka is lehet annak, hogy vér van egy konyhában, de ezt is az emlékezetembe véstem. Aztán kimentem.

A kert nagyon szép és gondozott volt: tájépítészek által kialakított patakok szeltek keresztül cikcakkvonalban, fölöttük apró hidak íveltek át festménybe illő helyeken. A látvány talán dajkamesékbe illő volt, de én semmi érdekeset nem találtam az ösvényeket járva, időnként odabólintva a fertőzés után kutató apotoknak.

Odaértem a helyhez, ahol kihánytam az ablakon, és létra vagy valami hasonló tárgy lenyomatát vagy jelét kerestem a fűvön. Ott sem találtam semmit.

Utoljára a kertész kunyhója maradt. Különös kis hely volt, páránypapír falakkal, a polcokon apró növényekkel, amelyeket minden bizonytal a kertész nevelgetett. Vidám virágok ültek több sorban, némelyik frissnek tűnt, mások hervadtak. Volt egy agyagkemence is, elég nagy. Bekukkantottam, és hamut vettem észre a fenekén, aztán megérintettem a téglát, amiről kiderült, hogy még meleg, mintha a szén egész éjjel parázslott volna.

Újabb utat tettem a kertben, hogy gondoskodjam róla, mindent láttam, amit látni lehetett. Aztán körbepillantottam, meggyőződtem arról, hogy egyedül vagyok, és előhúztam a parancsnok könyvecskéjét a zsebemből.

Felütöttem, hunyorogva néztem a lapon reszkető, táncoló szavakra, és fennhangon olvasni kezdtem.

– 3C f-falrész... – motyogtam. – E-ellenőrzni a dátumot... Egin negyedike... két t-tonna homok, két tonna márga...

Tovább olvastam, akadozva silabizáltam az apró betűs szöveget, és olvasás közben hallgattam a saját hangomat. Nagy nehézséget okozott a szövegek elolvasása és memorizálása, de ha hangosan felolvastam és közben a saját szavaimat hallgattam, ugyanúgy képes voltam emlékezni rájuk, mint bármi másra, amit hallottam.

Próbáltam olyan gyorsan olvasni fennhangon, ahogyan csak tudtam. A könyvecske többnyire a parancsnok utazásainak és szemléinek részleteit tartalmazta, olyan bejegyzésekkel, mint például *Paytasiz-hidak szemléje a Tala-kanton északi részén – Egin 6-8 – mind rendben*, és hasonlókkal. Láthatólag nagyon lefoglalta valami négy héttel azelőtt, Egin havában. Fogalmam sem volt, hogy számít-e, de vésnökként mindent rögzítenem kellett az emlékezetemben.

Befejeztem a könyv bevéését, aztán a számos hídon át visszatértem a házhoz. Még soha, senkit sem hallgattam ki haláleset kapcsán, főként nem egy nemesi család házi személyzetét. Azon tanakodtam, hogyan kezdjem.

Elcsíptem az arcmásom villanását a híd alatt fodrozódó foltos vízben, és megálltam.

– Ezt most ne csesszük el, rendben? – mondtam vizenyős arcomnak.

Átkeltem az utolsó hídon, és beléptem a házba.

ELŐSZÖR A SZOLGÁLÓLÁNYOKAT faggattam, mivel nekik volt bejárásuk Blas lakosztályába. Azzal a lánnyal kezdtem, aki olyan hisztérikusan zokogott. Apró teremtés volt, keskeny vállal, még keskenyebb csuklóval. Olyan kicsi, hogy azon tűnődtem, miként képes végigmenni a folyosón az edényekkel. Elmondása szerint ő ment be Blashoz, amikor a férfi elkezdett segítségért kiáltozni nyolc órákor, nem sokkal reggeli előtt.

– Segítségért kiáltott?

A lány bólíntott. Egy könnycsepp gördült le az orcáján, és az orrcimpája mögötti zugban egyensúlyozva megállt.

– Azt mondta... hogy fáj a mellkasa. Hogy nem kap levegőt. Reggelizni indult, de aztán megállt, és visszatért a szobájába. Bementem hozzá, és megpróbáltam rávenni, hogy feküdjön le, de aztán... de aztán... – Lehajtotta a fejét, az egyensúlyozó könnycsepp legördült az ajkára, és a lány újra jajveszékélésbe fogott. – Sa... sajnálom! – zokogta, miközben próbálta visszanyerni a lélekjelenlétét. – Meg ke-kellett volna ké-kérdeznem... ké-kér-e az úr egy kis te-teát.

– Ööö... nem, köszönöm – feleltem.

Valami okból ettől csak még zaklatottabban hüppögött. Vártam, hogy abbahagyja, de egyre csak sírt. Végül útjára engedtem.

Továbbmentem a következőhöz, egy Ephinas nevű, idősebb szolgálóhoz. A nő lassan ült le, és óvatosan, vigyázva mozgott. Valószínűleg hozzászokott, hogy figyelik. Megerősítette a lány elbeszélését.

Blas késő este érkezett, megfürdött, lefeküdt, és minden teljesen rendben volt addig, amíg reggel el nem kezdett segítségért kiáltozni. Ő nem ment be hozzá, így ennél többet nem tudott, de felélénkült, amikor megkérdeztem, Blas szállt-e már meg náluk azelőtt.

– Igen – felelte. – Az uraim gyakran megengedték neki, hogy itt aludjon. Közeli kapcsolatban vannak.

– Miben különbözött ez a mostani a többi itt tartózkodásától? – kérdeztem. – Vagy különbözött-e egyáltalán?

Tétovázás.

– Különbözött – bökte ki Ephinas.

– Hogyan?

További tétovázás.

– Ezúttal *békén* hagyott minket – mondta halkán. – Valószínűleg azért, mert nem maradt ideje próbálkozni.

Köhintettem, beleszippantottam a fiolámba, és csak reménykedni tudtam, hogy nem látja a pirulásomat.

– Fejtsd ki, kérlek!

Kifejtette. Olybá tűnt, hogy Blas teljességgel minősíthetetlenül viselkedett: amint kettesben találta magát velük, azonnal megfogdosta a szolgálókat. Ephinas nem tudta, a többi lány viszonzta-e a közeledését, de nem hitte, bár mindnek ugyanabban a bánásmódban volt része.

– Mi okból látogatott el ide? – kérdeztem.

A szolgáló lesütötte a szemét.

– A Haza család barátja volt.

– Barátja? Ez az egyetlen oka annak, hogy itt szállt meg?

– Igen.

– Nem furcsa, hogy valaki megszáll egy másik ember házában, amíg az távol van?

Megvető pillantás a válasz. A szeme elidőzött olcsó csizmámon és a kelleténél több számmal nagyobb kabátomon.

– A nemesség körében nem.

Úgy tűnt, még a szolgák is nagyvilágibbnak gondolják magukat nálam. Persze valószínűleg igazuk volt.

Többet is kérdeztem tőle, de minden kérdésemre egyre szűkszávúbb választ kaptam, és Ephinas mind jobban magába zárkózott. Megjegyeztem ezt, és témát váltottam.

A többi lányt Blas közeledéséről kérdeztem. Habár megerősítették a történetet, mindegyikük azt állította, hogy ezeken a kellemetlen pillanatokon túl sohasem volt viszonyuk Blasszal, és egyiküknek sem volt sokkal több mondanivalója.

– Semmit sem hallottam, és semmit sem láttam, mielőtt meghalt – jelentette ki kategorikusan az utolsó lány. Merészebb, hangosabb és dühösebb volt, mint a többiek. Talán kevésbé volt hajlandó némán túrni a szolgasorsot. – Egész éjszaka semmit. Ebben biztos vagyok.

– Egészen biztos? – kérdeztem.

– Igen. Mivelhogy nem sokat aludtam azelőtt, hogy a vendég megérkezett.

– Hogyhogy?

– Hát, melegem volt. Nagyon melegem.

Ez elgondolkodtatott.

– A konyha mellett alszol?

– Igen, miért?

– Mert ott haldoklik a kirpis gomba. Lehetséges, hogy ezért volt meleged?

Meglepettnek tűnt.

– Még egy meghalt?

– Korábban másik is elpusztult?

– Nagyon érzékenyek a vízre. Ha túl sokat kapnak, elfonnyadnak és elpusztulnak.

– Milyen nedvességet nem túrnek? – firtattam.

– Semmilyen sem. Sem esőt, sem párákat. Ha az ember nyitva hagy egy ablakot vagy ajtót a közelben, főként most, hogy jön az esős évszak, azonnal megbetegsznek. Pokolian szeszélyesek.

Hátradóltam, és összpontosítottam a figyelmemet. Rebbenést éreztem a szemem mögött, és előhívtam a ház átkutatásáról őrzött emlékeimet. A képek az összes helyiségről olyan tisztán villantak az elmémbe, mint egy csepp mézbe ragadt légy. Nem láttam nyitott ajtót vagy ablakot. Akkor meg hogyan pusztulhatott el a kirpis?

– Te vagy valaki más nem *zárt be* véletlenül egy nyitott ajtót vagy ablakot, mielőtt Blas meghalt? – kérdeztem.

A szolgálólány szúrósan nézett rám.

– Azok után, hogy láttuk, amit láttunk – felelte –, a lábunkon is alig álltunk, nemhogy még a munkánkat is végezzük.

Ezt nemnek vettem, nem zártak be ajtót vagy ablakot. Folytatam a munkámat.

VÉGÜL ELFOGYTAK A SZOLGÁLÓLÁNYOK, így keményen ki-kérdeztem a szakácsnőt, főként a konyhában látott vérről. Még csak meg sem lepődött.

– *Maga* mit gondol, miért lehet vér a konyhában? – kérdezett vissza szemtelenül.

– Mert megvágta magát? – kérdeztem vissza.

– Nem, természetesen nem. Túl öreg vagyok, és túl jól végzem a dolgomat. Ha vért talált, az csak a lárhalból származhat, amit Blasnak készítettem reggelire. Persze végül bele sem kezdhetett.

– Lárhalból? – húztam el a számat. – Reggelire?

– Azt szereti – bólintott a szakácsnő. – Nehéz beszerezni, a falaknál legalábbis, ahol ő dolgozik. – Közelebb hajolt. – Ha engem kérdez, a tengeri falaknál szedett össze valamit. Valami élősködőt vagy ilyesmit. Úgy értem, gondoljon csak bele, mitől védenek azok

a tengeri falak! Csak a Sanctum tudja, azok miféle fura dolgokat hurcolnak be magukkal!

– Nem jutnak be. Épp ez a lényege azoknak a falaknak.

– De évekkkel ezelőtt történt egy betörés – mondta élvezettel, amiért ilyen bizarr részleteket vitathat meg velem. – Egynek sikerült bejutnia, és lerombolt egy várost délre innen, mielőtt a Légio legyűrte. A fák most virágoznak arrafelé, pedig azelőtt sohasem virágoztak. Azelőtt ugyanis olyan fák voltak, amelyek *nem tudtak* virágot hozni.

– Ha visszatérhetnénk a tegnapi éjszaka eseményeihez...

– Eseményeihez! – fújta ingerülten. – A fickó elkapott egy fertőzést. Ilyen egyszerű az egész.

Még keményebben faggattam, de egyéb érdekeset nem mondott, így elengedtem.

A KERTÉSZ KÖVETKEZETT. A fickót Uxosnak hívták, és láthatólag több volt, mint egyszerű kertész. Mindenféle aprómunkát elvégzett a ház körül, falakat és páfránypapír ajtókat is javított. Igen szelíd ember volt, talán túl öreg is ahhoz, hogy még mindig kertészkedjen. Megrémítette a gondolat, hogy helyre kell hoznia a kárt, amit a fák okoztak a házban.

– Még azt sem tudom, miféle fa az – mondta. – Életemben nem láttam ilyet.

– Virágozott is, tudja – ecseteltem. – Kis, fehér virággal. – Leírtam neki a belső lilás-sárgás szirmokat, az édeskésen émelyítő illatot. Továbbra is a fejét rázta.

– Nem, nem – erősködött. – Nem ismerem azt a virágot. Nem ismerem a fát. Nem tudom.

Megkérdeztem a kirpis gombáról, és ugyanazt mondta, amit a szolgálólány: a túl sok víz megöli őket. De hogy ez hogyan pusztult el, azt nem tudta.

– Valaki bizonyára túllocsolta – vélekedett. – Beleöntötte az itálát. Drága multság, de megtörténik. Nehéz gondozni őket. Bonyolult folyamat a léghűtés. Fekete gyümölcsöt hoznak a gyökérben, amit ki kell tisztítani...

Végül megkérdeztem a kemencéjéről és a hamuról a kunyhójában.

– Tűzzel tisztítom a szerszámaimat – felelte Uxos. – Néhány növény igen érzékeny. Nem vihetem át a gombákat egyikről a másikra. Így a tűzbe teszem őket, hogy megtisztuljanak.

– Nincsenek arra lemosók? – kérdeztem. – Szappanok és effélék a szerszámoknak?

– Azok drágák. A tűz olcsóbb.

– A Hazák nem olyan népeknek tűnnek, akiket érdekelnek az árak.

– Pedig érdekli őket – válaszolta –, ha az *emberekre* kell sokat költeniük. Akkor az embereknek menniük kell. Erősen próbálok olcsó maradni. Nem akarok menni.

Aggodalom csillant a szemében. Legalább másfélszer olyan öreg volt, mint amilyenek kertészként lennie kellett volna, és ezt ő is tudta. Tovább faggattam, de semmi mást nem tudott mondani, így elengedtem.

UTOLSÓNAK A HÁZVEZETŐNŐ MARADT, Gennadios asszony-ság. Kiderült, hogy ő parancsol az egész házban, amikor a Hazák távol vannak. Az idősebb hölgynek ráncos, erősen festett arca volt. Valami drága, puha és csillámló, élénkzöld köntöst viselt – sazi selymet a Birodalom belső gyűrtüiből. Megtorpant, amikor belépett, és hűvös, ravasz tekintettel mért végig engem, aztán leült kifogástalan tartással, összeszorított térdekkel, kezét az ölébe ejtve, kihúzott háttal és vállal, és eltökélten meredt a sarokba.

– Valami baj van, hölgyem? – kérdeztem.

– Egy *kisfiú* – mondta olyan szárazon és feszesen, mint egy íj-húr. – Egy *kisfiút* küldtek.

– Hogy mondja?

A szeme sarkából újra végigmért.

– Ő az, aki foglyul ejtett minket a saját házukban, az uraink házában, és nem hagyja, hogy elvigyük azt az átkozott hullát. Egy nagy, túlméretezett *kisfiú*.

Hosszú, jeges pillanat következett.

– Valaki meghalt a házukban, asszonyom – feleltem. – Nem ki-zárt, hogy fertőzéstől. Olyasmitől, ami talán magukkal is könnyen végezhetett volna. Azt akarja, hogy ne nyomozunk?

– Akkor hol van a nyomozó?

– A nyomozó nem tud jelen lenni. Azért jöttem, hogy megvizsgáljam a helyszínt és jelentsek neki.

Felém fordította a pillantását. Murénára emlékeztetett, amely a barlangja előtt elúszó halat lesi.

– Tedd fel a kérdéseidet – mondta. – Dolgom van, be kell foltoznom az átkozott mennyezetet. Gyerünk!

Belélegeztem a fiolám gőzét, aztán megkérdeztem tőle, milyen ügyben járt itt Blas. Sohasem láttam még annyira felszínes, annyira nem őszinte vállrándítást, mint amit válaszul adott.

– A Haza család barátja.

– Az egyik szolgálólánya is ugyanezt mondta.

– Mert igaz.

– *Pontosan* ugyanezt.

– Mert igaz.

– És az urai gyakran megengedik a barátaiknak, hogy használják a házukat?

– Az uraimnak sok háza és sok barátja van. Olykor a barátaik megszállnak nálunk.

– És a Haza klánból senki sem akart vele tartani?

– Az uraim – felelte – jobban szeretik a kantonunknál civilizáltabb környékeket.

Továbbmentem, és a személyzet reagenskulcsainak hollétéről kérdeztem.

– Minden reagenskulcsot elzárunk éjszakára – felelte. – Este csak nálam és Uxosnál vannak kulcsok, vészhelyzet esetére.

Megkérdeztem, hogyan lehet pótolni és másolni a kulcsokat, és így tovább, de elutasító választ adott. Elképzelhetetlennek tartotta a dolgot.

– Na és az átalakítások? A személyzet alkalmazott bármilyen birodalmi oltóanyagot?

– Persze – mondta. – Immunitáshoz és élősködők ellen. Elvégre a Birodalom peremvidékén élünk.

– Semmi ennél fejlettebb dolgot nem használtak?

A fejét rázta. Melegséget éreztem a kabátgallérom alatt. Nem tetszett, hogy annyira mozdulatlanul és karót nyelten ül, és csak annyira fordítja el a fejét, hogy a szeme sarkából nézzen rám, mint egy átkozott madár.

– Legalább azt meg tudja mondani, hogy milyen volt a parancsnok viszonya a Hazákkal?

Megsemmisítő pillantást vetett rám.

– *Barátok* voltak.

– Mióta voltak barátok?

– Nem ismerhetem az uraim összes barátságának természetét, és nem is tartozik rám.

– Sok barátjuk van Daretanában?

– Igen. És sok más Iyaletben. – Villogó szemmel pillantott rám. – És sokan maga fölött állnak.

Udvariasan mosolyogtam rá, ám a fenyegetés nagyon is valós volt. Feltettem még néhány kérdést, de semmit sem kaptam cserébe. Dolgára engedtem.

AZTÁN KÉSZEN IS VOLTUNK. Minden szemtanút meghallgattam, a személyzet minden tagját sorra vettem, minden érkezés és távozás időpontját megállapítottam. Az elmúlt napon egyetlen személy érkezett, Taqtasa Blas parancsnok, aki nem sokkal éjjel tizenegy után ért a rezidenciához, Skalasi havának huszonkilencedik napján. Azonnal megfürdött és ágyba bújt, harmincadikán felébredt, aztán éppen reggeli előtt megtorpant, és a lehető legborzalmasabb halállal halt meg. Habár úgy gondoltam, hogy elég jó munkát végeztem – kivéve talán a házvezetőnővel történt csevejt –, semmit sem tudtam kiokoskodni a dologból: még azt sem, hogy Blas halála gyilkosság volt-e vagy egyáltalán felmerült-e a gyilkosság gyanúja.

Elvégre fertőzések egyre-másra történtek. Legkönnyebben pedig a tengeri falaknál dolgozók fertőződtek meg.

Kifelé menet lelassítottam a hálóterem mellett. Azért, hogy még egyszer ránézzek a holttestre, de azért is, hogy visszategyem Blas könyvét a holmijába. Fura érzés volt visszacsúsztatni a naplóját a táskájába úgy, hogy néma, dermedt sikolya ott függött a fejem fölött. A csonkítás ellenére a fájdalom kifejezése élénk maradt, mintha még mindig érezné a húsába vágó, tekeredő hajtásokat.

Kimentem, és köszönetet mondtam Otiriosnak, aki a kerten át visszavezetett a szolgálók kapujához.

– Elmozdíthatjuk a holttestet, hogy tüzetesen áttanulmányozzuk, uram? – kérdezte.

– Úgy hiszem, de kérem, tartsa itt a szemtanúkat – feleltem. – Jelentést teszek a nyomozónak, aki valószínűleg személyesen is ki akarja majd hallgatni néhányukat.

– Jól végezte a dolgát, uram – mondta.

– Mit?

– A dolgát. Ha megjegyezhetem. Mindent megfelelően intézett.

– Széles, atyáskodó vigyort villantott rám. Ilyen mosolyokat csak a negyedik kupa korhelybor után láttam. – Habár legközelebb,

uram... talán lehetne barátságosabb. Még a temetési vállalkozók is szívélyesebbek.

Megálltam, és ránéztem. Aztán megfordultam, és továbbmentem, végig a festménybe illő kerti ösvényeken, és át az indakapun.

– De az is felvetődött bennem, uram... – folytatta Otirios, miközben átbújtunk az indák között.

– Igen, princepsz? Más tanácsa is van számomra?

– Nem lett volna könnyebb mindez, ha a nyomozó jön el személyesen?

Megálltam, és vészjósló pillantással illettem.

– *Nem.* Teljesen őszintén állíthatom, princepsz, hogy nem, *nem* lett volna könnyebb mindez, ha a nyomozó jön el személyesen.

– Visszafordultam az ösvényhez, és az orrom alatt azt dörmögtem:

– Higgye csak el nekem.